

arbejdet i det af ministeren nedsatte udvalg: Hvad vil reaktionen på og effekten af at beregne biblioteksafgiften på en helt anden måde være? Det kunne f.eks. ske på baggrund af værkerens udlån og ikke som nu på antal bind, og jeg synes, det kunne være lidt interessant at få et sådant spørgsmål besvaret.

Der er altså, som jeg nævnte, et par spørgsmål, som fortsat svirrer i luften, og det, der er det mest ømme, og som vi ikke har fået svar på, er, hvordan en kompensation på sølle 2 mio. kr. vil virke på de 11.994 forfattere og rettighedshavere, der falder for den famøse bagatelgrænse og i øvrigt må se et samlet set nedskåret beløb.

Jeg har noteret mig, at faktisk alle ordførerne og især fru Carina Christensen gerne vil have indflydelse på, hvorledes biblioteksafgiften fordeles. Jamen svaret er jo, som jeg også sagde til fru Carina Christensen: Stem på vores forslag til vedtagelse, så får man indflydelse her i Folketinget, man kommer i hvert fald ganske meget nærmere på at få det. Man kommer samtidig ind i orkanens øje, og det er måske ikke så ringe endda, men det vil også vise, at man godt tør tage det ansvar, der bør være forbundet med at blande sig på den måde.

Kl. 16.50

Afslutningsvis skal jeg sige, at fru Ester Larsens og fru Carina Christensens formulering, som jeg forstår at Dansk Folkeparti måske er med på, synes vi egentlig er utrolig flot – utrolig flot! Vi er imponerede over, at man på godt og vel to en halv linje kan sige så mange smukke ting, det er godt gået; ingen tvivl om det. Men til gengæld vil vi afstå fra at stemme for den, for efter debatten i dag og efter det, vi har kunnet læse i aviserne, har vi ikke spor tiltro til, at man mener det, og det er et problem.

Hvis Folketingets medlemmer, de enkelte partier i Folketinget, vil have nogen indflydelse, er det altså den anden vedtagelse, man skal finde frem til. Det er den, som er fremsat af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og Kristeligt Folkeparti. Man får indflydelse, man vil også få hug, og man vil få meget arbejde, men det er altså det, vi tilbyder, og som vi gerne vil bidrage til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 41 af Ester Larsen (V) og Carina Christensen (KF) (se foran) vedtoges med 56 stemmer (V, DF og KF) mod 43 (S, SF, RV, EL og KRF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 42 af Poul Qvist Jørgensen (S), Ole Sohn (SF), Naser Khader (RV), Keld Albrechtsen (EL) og Bodil Kornbek (KRF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 79:

Forslag til folketingsbeslutning om opretholdelse og evaluering af Idrætspolitisk Idéprogram.

Af Jytte Andersen (S) m.fl.
(Fremsat 1/3 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Kort efter at regeringen besluttede, at forsøget med IPIP – Idrætspolitisk Idéprogram – ikke skulle fortsætte efter forsøgsperiodens udløb ved udgangen af 2002, tilkendegav regeringen klart, at evalueringen af programmet ville blive gennemført som oprindelig forudsat og planlagt, og at resultatet af evalueringen ville indgå i fastlæggelsen af regeringens fremtidige idrætspolitisk.

Netop på området idrætspolitisk har vi et væld af initiativer, som vi glæder os til at tage en debat om i Folketingssalen på et senere tidspunkt. På tipsaktstykket for 2002-2003 er der bevilget 5 mio. kr., således at programmet i alt er blevet tilført 60 mio. kr. i forsøgsperioden, som det også i sin tid blev forudsat, og jeg forstår derfor ikke formålet med det fremsatte beslutningsforslag. Et forsøg er jo nu engang en midlertidig foranstaltning, som kan danne grundlag for en senere overvejelse af muligheder, og såle-

des må det også være med Idrætspolitisk Idéprogram.

Jeg er sikker på, at dele af de indhøstede erfaringer bringer positiv ny viden, som regeringen kan bygge videre på med nye idrætspolitiske initiativer, og dem kommer vi med mange af, kan jeg godt love. Jeg er også enig med forslagsstillerne i, at der skal findes en løsning, der dækker de idrætsprojekter, som i dag ikke har mulighed for at opnå støtte via idrætsorganisationerne eller kommunerne. Men regeringen vil ikke være bundet til på forhånd at gøre forsøgsordningen permanent i en form, der er identisk med Idrætspolitisk Idéprogram, og derfor anbefaler regeringen, at beslutningsforslaget forkastes.

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Frode Sørensen (S):

Jeg forstår på det, kulturministeren siger her, at der ikke er afsat de 20 mio. kr. i 2002, som det er besluttet, men altså kun 5 mio. kr. til det idrætspolitiske program.

Hvordan, vil jeg spørge kulturministeren, harmonerer det med, at det i forbindelse med behandlingen af tips- og lottoloven i samlingen 1997-98 blev besluttet, at der skulle iværksættes et idrætspolitisk idéprogram, og at det i svar på spørgsmål 15, alm. del, bilag 60, i forbindelse med samråd den 23. januar i år, fremgår, at der er afsat 20 mio. kr. i 2002?

På det, der populært kaldes IPIP's hjemmeside, kan man læse om det Idrætspolitiske Idéprogram, og her står klart og tydeligt, at det blev sat i gang i 1999, det løber til år 2002, og det fremgår også, at der i alt er afsat 75 mio. kr. og ikke 60 mio. kr.

Senest i en skrivelse til Finansudvalget fra kulturministeren, spørgsmål 58, bilag 202, dateret den 13. marts, står der klart og tydeligt, at der afsættes 20 mio. kr. til Idrætspolitisk Idéprogram i en forsøgsperiode til og med år 2002. Hvordan harmonerer det?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Kulturministeren er citeret for, at det Idrætspolitiske Idéprogram har støttet »en række luftige projekter uden nogen langsigtet forankring«. Hvor har ministeren det fra?

Både idrætsorganisationer og lokalforeninger har netop påpeget det modsatte.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Uden at gå ind i en stor ideologisk diskussion, for regeringen har mange visioner og mange holdninger på idrætsområdet, vil jeg blot slå fast, at det, som vi lever op til, er, at IPIP skulle have 3 gange 20 mio. kr., 60 mio. kr.

Hvad der så står på IPIP's hjemmeside, kan jeg altså ikke stå til ansvar for som kulturminister. Det er jo noget, som de selv må finde ud af ude i IPIP.

Det, som vi lever op til, og som regeringen har sagt, er, at de får de 60 mio. kr., og det får de med de 5 mio. kr., som vi har givet dem fra tipsaktstykket. Andet vil vi sådan set ikke stå til ansvar for.

Ud over det kan jeg sige, at vi i regeringen har besluttet, at vi vil afsætte 7 mio. kr. til ekstraordinære idrætsaktiviteter netop for at udfylde det hul, som bl.a. IPIP er med til at efterlade. Det vil dreje sig om idrætssvage grupper, det vil dreje sig om forsøg med idræt efter skoletid, det vil dreje sig om hele røringssområdet. Der er et væld af aktiviteter, som vi kan tage fat på, og der har vi altså lavet en idrætspulje under tipsaktstykket. Men vi lever op til den aftale, der blev lavet med IPIP.

Årsagen til, at der er den forskel – blot til opklaring for hr. Frode Sørensen, som måske ikke kan huske det – er, at den daværende regering, som hr. Frode Sørensen var folketingsmedlem for, men ikke minister for på det tidspunkt, så vidt jeg husker, men først lidt senere, besluttede at starte IPIP tidligere end oprindelig aftalt, og det vil sige, at man proppede de ekstra 15 mio. kr. ind i det fra den daværende regerings side.

Men der er altså bevilget 60 mio. kr. Med de sidste 5 mio. kr. har man levet op til det. Det betyder, at man kan afslutte projekterne. Vi har også sagt, at vi fortsætter med evalueringen, som Bjarne Ibsen er i gang med. Det glæder vi os til. Vi vil bruge resultater derfra til det videre idrætsarbejde fra regeringens side, så vi kan indhøste nogle erfaringer, som vi kan bruge.

(Kort bemærkning).

Frode Sørensen (S):

Jeg må jo medgive kulturministeren, at jeg heller ikke lige kan huske, om jeg var i regering, eller jeg var i Folketingssalen, dengang det her kom på plads, men det er jo egentlig også temmelig ligegyldigt.

Det, jeg godt vil have svar på, er: I skrivelsen til Finansudvalget fra Kulturministeriet den 13.

marts 2002, spørgsmål 58, bilag 202, står der klart og tydeligt: Der afsættes 20 mio. kr. til Idrætspolitisk Idéprogram i år. Hvordan harmonerer det?

Kl. 17.00

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Kulturministeren – og idrætsministeren.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Ja, og idrætsministeren, som formanden siger. Det harmonerer på den måde, sagt til hr. Frode Sørensen, at vi lever op til, at vi vil bruge 60 mio. kr. på IPIP. Vil de sidste 5 mio. kr. blive bevilget, lever vi op til det, der blev aftalt i 1999. Den daværende regering besluttede sig til at bruge 15 mio. kr. mere. Det er sådan set det, der er teknikaliteten i denne sag. Vi har ikke tænkt os at bruge flere penge på IPIP. Uanset hvad der står på deres hjemmeside, og hvad der ellers er sagt i den sag, er det sådan set det, vi har besluttet i regeringen.

Så har vi mulighed for med det tipsaktstykke, vi har givet til Finansudvalget, at bruge 7 mio. kr. ekstra fra en idrætspulje til tværgående aktiviteter til den indsats, som vi prioriterer meget højt i regeringen, og som handler om at få aktiveret børn lige efter skoletid, hvor de oplever et overgangsproblem, fra de har været i skole, og til de skal starte på en idrætsaktivitet, ofte ved 4-5-6-tiden. Der er det netop om at få dem aktive og få dem ind i en rutine, hvor de skal røre sig, enten ved et samarbejde med en idrætsforening, eller ved at skolen stiller nogle ressourcer og faciliteter til rådighed.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Hr. Frode Sørensen, tredje og sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning):

Frode Sørensen (S):

Så vil jeg til sidst bede kulturministeren bekræfte, at man har 15 mio. kr. mindre, end man havde regnet med, i 2002.

(Kort bemærkning).

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er en meget sjov leg det her, men vi har fra regeringens side sagt, at vi fastholder, at IPIP skal have de 60 mio. kr. Det har aldrig været vores kop te. Venstre og Det Konservative Folkeparti, for øvrigt sammen med Folketingets øvrige borgerlige partier, var indædt imod IPIP sam-

men med idrætsorganisationerne, fordi vi ikke ville lave en ny knopskydning inden for idrættens område. Vi mente, at idrættens organisationer selv bedst kunne være med til at løse de opgaver, der var.

Nu har vi så sagt, at der er nogle opgaver, som ligger lidt uden for idrætsorganisationens område, og dem vil vi være med til at tage fat på ved hjælp af den nye idrætspulje, vi har lavet i Kulturministeriet.

Vi har aldrig nogen sinde lovet dem 15 mio. kr. mere. Det har sådan set været en programmerklæring for både Venstre og Det Konservative Folkeparti, at IPIP skulle nedlægges, når regeringen kom til, så det her er indfrielse af et valgløfte. Vi lever nemlig op til det, vi sagde under valgkampen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Leif Mikkelsen som ordfører.

Leif Mikkelsen (V):

Dette forslag er jo et genoplivningsforsøg fra oppositionens side, kan man sige. Vi skulle måske nok lige hæfte os en smule ved historien.

Ønsket fra den tidligere regerings side var jo at flytte midler fra det frivillige foreningsarbejde til en statslig idrætspulje. Den ønsketænkning startede allerede ved den forrige-forrige kulturminister, der havde store planer om at flytte betydelige beløb til en sådan statslig idrætspulje og dermed signalere, at forntningen var, at udviklingen skulle finde sted i en statslig idrætspulje og ikke i de frivillige organisationer. Den plante har aldrig groet i Venstres have, skal jeg hilse og sige.

Derfor var Venstre selvfølgelig med på at signalere, at med en ny regering ville der også blive stop for den tænking, der lå bag. Vi vil i stedet for gerne udtrykke tillid til, at en udvikling altså kan finde sted i den skov af frivillige foreninger, vi har i Danmark, som har fat i så stor en del af den danske befolkning, og som har så stor betydning for, at vore børn og unge passerer et område, hvor de lærer demokrati, fællesskab, kultur, socialt arbejde osv. Det er dér, udviklingen skal være.

Denne regering ønsker at gå i dialog med de frivillige foreninger om, at man altså dér også skal være opmærksom på, at det giver en særlig forpligtelse, når vi baserer udviklingen på de frivillige organisationer og på frivilligt arbejde, nemlig at de også skal afsøge grænseområder, at breddeidræt, folkelig idræt, skal arbejde med

grænseområder, nå nye målgrupper, arbejde bredere end et spørgsmål om et resultatfikseret idrætsarbejde.

Kl. 17.05

Derfor ønsker vi ikke den situation, som idéprogrammet sådan set satte os i, at foreningslivet kunne sidde med korslagte arme og lade et statsligt idéprogram udfolde sig på området og stå for udviklingen. Nej, vi ønsker et pres på foreningslivet, på idrættens organisationer om, at de altså skal følge udviklingen.

Så jeg vil gerne sige, at Venstre har tillid til, at den udvikling kan finde sted i de frivillige organisationer. Derfor har det heller ikke undret os, at de samme organisationer heller ikke har støttet tanken om et sådant statsligt idéprogram, uanset at der på de enkelte projekter bestemt kan være godt at sige om det, og at der er sket fornuftige ting. Men der er ikke sket noget som helst i kølvandet på det idéprogram, som ikke kan ske i det etablerede foreningsliv – intet overhovedet.

Det er et spørgsmål om vilje til at afsøge områderne og bruge nogle af de midler, organisationerne i øvrigt har til at forfølge den idé og mål-sætning, der så har ligget for idéprogrammet, nemlig at nå nye målgrupper.

Så der ligger altså her et signal om en særlig udfordring til det frivillige foreningsarbejde, til idrættens organisationer om, at vi markerer et politisk synspunkt, at vi har tillid til jer, og vi ønsker ikke at konkurrere med jer med statslig idrætspolitik, som så skal styres fra centralt hold og dermed ende som fordelingspolitik i sidste ende.

Så Venstre står helt fast på, at det var en god idé, at den gik med i nedlæggelsen af puljer og råd og dermed blev en del af finansloven, som er vedtaget. Dermed må vi vende os imod det her forslag.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg var tidligere oppe og stillede ministeren et spørgsmål, som jeg ikke fik svar på, i forhold til noget, han er blevet citeret for.

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om han er enig med ministeren i, at »Idrætspolitisk Idéprogram har støttet en række luftige projekter uden nogen langsigtet forankring«. Er Venstres ordfører enig i det synspunkt?

Og det andet: Ideen bag Idrætspolitisk Idéprogram var bl.a. at gøre noget for de ca. 50 pct. af befolkningen, som ikke motionerer og ikke

dyrker idræt, bl.a. mange ældre og flygtninge og indvandrere, men også for de 20 pct., der motionerer uden for organisationerne. Hvor skal de nu gå hen? Idrætsorganisationerne har i hvert fald ikke gjort meget i forhold til dem. Danmarks Idræts-Forbund var lige ved at fyre to konsulenter for flygtninge og indvandrere.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg kan sige til hr. Naser Khader, at jeg ikke har noget kendskab til, om man kan betegne nogle af de projekter som hverken langhårede eller luftige. Jeg går ud fra, at de, der mener det, må have kendskab til det.

Jeg har kendskab til, at der har været en række udmærkede projekter, men også kendskab til en række projekter, der har fået støtte, som bestemt havde levet fint uden, og som helt naturligt ville kunne have ligget inden for det område, organisationer eller kommuner kunne støtte. Det kan man se bare ved at gå programmet igennem. Det er helt indlysende.

Og så tror jeg, det er rigtigt, at vi er nødt til at forholde os lidt til de her procentfordelinger for, hvor mange der nu er med i foreningslivet, hvor mange der står uden for, og hvad det er, man kan nå, og så de 50 pct. af Danmarks befolkning, der desværre ikke jævnlig dyrker nogen form for aktivitet på det her område.

Se, det er ikke de 30 pct., der er i idrætsforeninger, vi diskuterer. Så tager vi de næste 20 pct., som det her program måske kunne nå. Det er den del af befolkningen, der måske løber en tur og motionerer på forskellig måde, og det gør de uagtet indholdet i en statslig støttepulje. Hvis man virkelig skulle satse, var det en satsning på de 50 pct., som ingen har nået endnu. Jeg har ikke set, at det var dem, det her idéprogram når. Jeg tror ikke 2 minutter på, at et statsligt puljetyranni kan nå længere end det frivillige foreningsarbejde, som er etableret dér, hvor mennesker bor.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak, der har lyst rødt længe.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har meget stor respekt for og tillid til det frivillige idrætsarbejde, men når jeg nu hører Venstres ordfører her, mangler jeg i hvert fald nogle svar.

Kl. 17.10

Det er muligt, at det statslige idrætspolitiske idéprogram ikke er løsningen, men hvordan vil Venstre sikre, at de frivillige organisationer tager opgaven på sig? Og hvis ikke de gør, hvad så?

Og hvordan vil de frivillige organisationer tage opgaven på sig for de mange – så kan vi diskutere procenter – som ikke er med i det organiserede idrætsliv? Venstre må jo have nogle ideer til, hvordan de frivillige organisationer kan nå de områder, hvor man ikke i dag har taget fat. Det kunne jeg godt tænke mig at høre lidt om.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Som jeg nævnte i min ordførertale, har Venstre utrolig stor tillid til, at de her organisationer er villige til udvikling, forandring, omstilling og forsøg og dermed villige til at afsøge områderne. Og ud fra et liberalt synspunkt er det præcis vores politik, at det vil vi gerne inspirere til ved dialog og samtale og tillid og dermed udfordre det her foreningsarbejde til at være opmærksom på, at samfundet forandrer sig.

Derfor har vi faktisk ofte været med til at sikre, at de her organisationer via tipsmidlerne er sikret et betydeligt grundlag af midler til at afsøge det her område. Der ligger en udfordring til det foreningsliv, som vi gerne vil holde fast i, og det gør vi altså med tillid og dialog og ikke med den mistænksomhed, der ligger i, at man tror, at staten bedre kan fordele og styre pengene, end foreningslivets egne organisationer kan.

Det er et spørgsmål om at have tillid til et demokrati, nemlig det demokrati, der lever i de foreninger, hvor de medlemmer, der er, selv vælger dem. Så jeg vil gerne sende udfordringen herfra til det frivillige foreningsarbejde og være med til en udvikling gennem dialog og samtale og ikke ved at flytte midler fra deres område ind i en statslig pulje. Det er svaret.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Idrætspolitisk Idéprograms opgave har ikke været og skal ikke være at overtage kommunernes opgaver med hensyn til idræt. Meningen har været at finde nye veje og rejse nogle fyrtårne, der senere kan overtages af kommunerne og de organiserede foreninger.

Idrætspolitisk Idéprogram har støttet projekter, der skaber samarbejde mellem boligforeninger, spejderorganisationer, idrætsklubber, forældreforeninger osv. Det vil sige projekter, der har

været i stand til at tiltrække grupper som indvandrere og flygtninge, ældre og handicappede. Hvordan skal dette sikres fremover?

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Leif Mikkelsen, at vi faktisk også har meget stor tillid til idrætsorganisationerne som sådan.

Dengang fru Elsebeth Gerner Nielsen var kulturminister, var hun også meget villig til at deltage i den dialog, som hr. Leif Mikkelsen omtaler som værdifuld, og som jeg så i øvrigt er enig i er værdifuld. Sådan som jeg husker det, var baggrunden for at fru Elsebeth Gerner Nielsen lavede det her program, at de store idrætsorganisationer ikke levede op til den udfordring, der ligger i, at ældre, foreningssvage og etniske minoriteter ikke i et bare rimeligt omfang blev involveret i foreningsarbejde, i idrætsarbejde.

Hvad er det nye, som hr. Mikkelsen ser det, der skulle gøre, at de store idrætsorganisationer skulle tage udfordringen op nu? Hvad er det nye? Er det, at hr. Leif Mikkelsen er gået af? Eller hvad er det?

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Ja man ved aldrig!

Se, begrundelsen for, at idéprogrammet blev etableret, var faktisk fra organisationernes side frygten for det, der var værre, nemlig en endnu tidligere kulturministers ønske om virkelig at flytte tipsmidler til statsligt puljetyranni.

Så blev der indgået en fredsftale om den her størrelse over et antal år med et program, der skulle nå de nye grupper, som hr. Naser Khader taler om, og som også kunne stimulere foreningslivet.

Når nu organisationernes mening om det bliver inddraget her, kan jeg sige, at man noterede sig jo på det tidspunkt det flertal, der var her i Folketinget for at indføre det. Og nu er der et andet flertal for ikke at indføre det. Det er forskellen på, hvad organisationerne kan regne med af politik, der udstråler tillid og ikke mistillid.

Kl. 17.15

Til spørgsmålet om, hvordan man kan tro på, at organisationerne kan nå nogle af de her områder eller grupper af mennesker, ja, så har organisationerne gjort det i vid udstrækning over meget lang tid. Der er heldigvis masser af eksempler på, hvordan foreningslivet har inddraget nye grupper, også flygtninge/indvandrere. Det

er ikke nok, og det er værd at inspirere til det. Men hvis ikke vi tror på Foreningsdanmark som grundlag for det fantastiske brede kulturliv, så er det selvfølgelig rigtigt at sige, at så vil vi gøre noget andet.

Jeg vil gerne understrege, vi tror på, at Foreningsdanmark også i fremtiden endnu stærkere kan inddrage nye grupper, nå nye områder, også svage grupper, også nye mennesker i Danmark, og at vi skal fastholde det pres på dem og ikke sige, at den opgave løser vi fra statens side. Det bliver nemlig kun småting og lapperier, der ikke fylder noget. Det, der fylder noget, er, at foreningslivet virkelig tager fat om den her problemstilling.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Naser Khader, sidste spørgsmål i denne serie, og derefter fru Jytte Andersen.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jeg tror også på Foreningsdanmark. Venstres ordfører, hr. Leif Mikkelsen, siger, at han tror, at Foreningsdanmark vil tage sig af den opgave. Tror Venstres ordfører kun, at de vil tage sig af den opgave, eller er der noget konkret?

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Det er ikke tillid til Foreningsdanmark, der mangler her i Folketinget. Det har det nu aldrig været. Men alligevel er det sådan, at Foreningsdanmark en gang imellem også skal have et vink med en vognstang, og det var vel i virkeligheden det, som det idrætspolitiske idéprogram var et udtryk for. Og sådan som jeg umiddelbart husker tidsterminen for det, så var det på et tidspunkt, hvor Dansk Idrætsforbund havde fjernet bevillingerne til nogle flygtningeprojekter. Det var baggrunden. Det er jo også et udtryk for, at der er grund til også at presse Foreningsdanmark.

Jeg ville gerne spørge hr. Leif Mikkelsen, om hr. Leif Mikkelsen kan give os et billede af, at en sådan handling ikke vil ske igen, for det er faktisk vigtigt, at Foreningsdanmark også tager hånd om nye danskere, tager hånd om ældre, tager hånd om unge og børn, der ikke umiddelbart melder sig ind i en forening.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Det er klart, at det er et spørgsmål om tillid til foreningsarbejdet eller ikke. Den har jeg givet udtryk for.

Der er en række konkrete eksempler på, at det etablerede foreningsliv har anstrengt sig for at nå nye grupper. De store organisationer har haft særlige indsatsområder på flygtninge/indvandrerområdet som eksempel, men også forskellige projekter for at nå svage grupper. Men det, der virkelig skal batte noget, er, at de lokale foreninger, der hvor mennesker bor, får fat på de her børn og unge for det første og får dem indvort foreningsarbejde. Det er der, indsatsen virkelig skal ydes. Alt andet bliver lapperier og projekter.

Der er et godt billede af, at projekter lever så længe, der er penge, mens derimod foreningslivet består, fordi det består af mennesker og demokrati, af kød og blod, og dermed overlever det fra generation til generation. Det er forskellen, og det er det, man fra Folketingets side skal inspirere til.

Det vil vi gerne understøtte, og det vil vi gøre så enkelt som muligt. Det er også derfor, den her regering har sagt, at det skal være lettere at være frivillig leder. Vi fjerner bureaukrati og besværligheder, sådan at der bliver kræfter og overskud til at opøge nye grupper i stedet for at udfylde skemaer. Så der er god sammenhæng i den politik. Derfor er jeg heller ikke et øjeblik i tvivl om, at foreningerne kan løse opgaven.

Til fru Jytte Andersen: Jeg skal ikke gøre mig klog på, om DIF havde foretaget sig handlinger på det tidspunkt eller ej. Men der er ingen tvivl om, at de her organisationer har forsøgt sig med projekter af særlig karakter. Store idrætsorganisationer, som vi kan sætte navn på, har gjort det. Og det er klart, at da idéprogrammet blev indført, har det også ændret politikken i organisationerne i retning af, at så var det ikke i den grad deres forpligtelse. Dermed har Folketinget på det tidspunkt sendt et forkert signal.

Kl. 17.20

Derfor mener jeg, at der er meget substans i at sige, at Folketinget opretholder et pres på, at vi har forventninger og ikke vil løse opgaven via statslige idrætspuljer. Det er det, den her pulje vil være udtryk for.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Jytte Andersen, tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg takker for hr. Leif Mikkelsens sidste svar, som jo faktisk understreger det, som jeg sagde, at en gang imellem har de store idrætsorganisationer brug for et vink med en vognstang, og det er nu altså det, som man kan gøre med en pulje, selv om det så bliver kaldt puljetyranni. Men sådan, som jeg forstod hr. Leif Mikkelsen, var det vink med en vognstang blevet hørt, og der var nærmest, i det omfang hr. Leif Mikkelsen kan, en garanti for, at sådan noget ikke vil ske i fremtiden.

Men alligevel tror vi i Socialdemokratiet – det er derfor, vi har stillet forslaget – at den inspirationskilde og den måske lille konkurrent, hvad ved jeg, til Foreningsdanmark, nu er nyttig nok. Det er nu nyttigt nok, fordi Foreningsdanmark jo også på sæt og vis er en supertanker, og skal den vendes, og skal den matche udfordringer, så gør det nu ikke noget, at den også får inspiration, at den også fra tid til anden får en lille smule konkurrence fra et idrætspolitisk program.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet svinger med vognstangen, men jeg har nu ment, at det var noget mere nyttigt at gå i dialog og samtale, og de her initiativer fra idrættens organisationer var igangsat lang tid, før den her proces overhovedet startede og blev endda forelagt i Kulturministeriet som svar på, at det var nødvendigt at flytte de her midler. Blot for at vi nu ikke skal forville os ud i historieforfalskning.

Om idrætten er en supertanker og svær at vende, ja, det tror jeg godt, jeg vil give fru Jytte Andersen ret i, at store organisationer kan være. Men jeg taler faktisk om, at det afgørende er, at vort lokale foreningsarbejde lever op til at fylde noget i lokalsamfundet, være en kulturfaktor, der betyder noget for børn og unge i en demokratisk indlæring og også rummer de ældre, som fru Jytte Andersen også taler om, når dem med et tilbud i det lokale område, hvor man kender hinanden, og man er vant til at være. Det er der, man også kan inddrage de tilflyttere og nye mennesker, der er.

Så det lokale foreningsarbejde er langt stærkere til at løse denne her opgave end en statslig pulje, ansætt hvor stor vi vil lave den. Det vil aldrig blive andet end lapperi. Det andet er frivilligt arbejde, som har en langt større værdi.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Louise Frevert som ordfører:

Louise Frevert (DF):

Egentlig kan jeg godt forstå, at forslagsstillerne vil gennemføre perioden 2002 med en ekstrapbevilling på 20 mio. kr. til projektet, for efter at have læst materialet igennem, må jeg faktisk indrømme, at der er mange gode, fantastiske tiltag i Idrætspolitisk Idéprogram.

Jeg mener også, at man skal gå ind og evaluere på nogle af tingene, men jeg er overbevist om, at det faktisk godt kan ske i ministeriets regi og inden for rammen.

Der har i det sidste års tid været megen fokus på manglende motion. Hver anden dansker er overvægtig, og hvis man ikke fra barnsben grundlægger gode kostvaner og lyst til motion, vil vi ende op med et samfund, der har så mange velfærdssygdomme, at det vil være en belastning for sygehusvæsenet, suppleret med at befolkningen vil have det elendigt.

Tanken om at lave forskellige små projekter, der kan appellere til folks lyst til at motionere på en anden måde, er ganske udmærket, men at der er blevet slået på, at det kun er 30 pct. af befolkningen, der dyrker idræt inden for det organiserede idrætsliv, er for Dansk Folkeparti ikke så betydningsfuldt. Det, der betyder noget, er, at man bevæger sig.

Det er i princippet en god idé at have et organiseret fritids- og idrætsliv, men det moderne samfund gør, at det mere og mere bliver individuelle præstationer, som folk har lyst til. Motionsklubber, fitnesscentre og andet, som har åbent næsten 24 timer i døgnet, vil være det, de fleste i deres travle hverdag vil benytte, fordi centret har åbent lige præcis, når kunderne har tid, så man ikke behøver at dyrke idræt på et bestemt tidspunkt hver dag eller hver uge.

Dansk Folkeparti mener, at det at være sammen i et fællesskab og dyrke idræt og motion kan være yderst gavnligt, og derfor vil jeg da også fremhæve nogle af de projekter, som vi kunne tænke os at se lidt nærmere på.

Kl. 17.25

Der er bl.a. et projekt, som er meget billigt i forhold til udbyttet, og det hedder »Motion og sundhed – en fed idé«, hvor man i Aalborg Kvindegymnastikforening sammen med skole-sundhedsplejersken og kvarterløftssekretariatet i Aalborg Øst har igangsat et projekt for overvægtige børn.

En anden af de ting, Dansk Folkeparti vil prioritere, er dans i skolen, som skal implementeres i undervisningen på en sådan måde, at børn får mulighed for at stifte bekendtskab med alle former for stilarter og være bevidste om koordinering og rytmik. Dans og bevægelse styrker koncentrationen, selvbevidstheden og selvværdet.

Et andet projekt, som vi synes er en rigtig god idé at satse på, er sommerdans, som har været en stor succes, hvor man satte en scene op i Fælledparken, og i godt vejr kunne man samle flere hundrede mennesker, der fik undervisning i tango.

Ved at etablere sådanne projekter kan man give folk lyst til at fortsætte med at bevæge sig. Motion behøver ikke kun at være idræt. Jeg er da meget glad for, at vi har fået taget hul på denne diskussion om, hvilke indsatsområder der skal sættes på inden for breddeidrætten.

Med disse ord vil jeg sige, at vi i Dansk Folkeparti desværre ikke umiddelbart kan støtte dette forslag, men vi er meget villige til senere at gå ind i en dialog om, hvilke projekter man kan fremme, og hvordan fremtiden skal være inden for området. Men stemme for forslaget kan vi altså ikke.

Carina Christensen (KF):

Med beslutningsforslag nr. B 79 pålægger Socialdemokratiet regeringen at sikre, at den 3-årige forsøgsperiode med Idrætspolitisk Idéprogram gennemføres som planlagt frem til og med år 2002 med den planlagte årlige bevilling på 20 mio. kr.

Regeringen skal herudover sørge for, at programmet sikres en grundig og uvildig evaluering, således at det bl.a. sikres, at alle dele af idrætsverdenen får mulighed for at bruge de indhøstede erfaringer.

I Det Konservative Folkeparti er vi sådan set ganske enige med forslagsstillerne i, at det naturligtvis er hensigtsmæssigt, at man kører forsøget færdig, så man får et helt billede af de gennemførte projekter. Vi er derfor også glade for, at det jo netop er tilfældet, som jeg har forstået det i hvert fald. Som det fremgik af ministerens indlæg, er der på tipsaktstykket for 2002/2003 bevilget 5 mio. kr., og programmet er dermed blevet tilført 60 mio. kr. i forsøgsperioden, nøjagtig som det i sin tid også var blevet forudsat.

Vi er også enige i, at der bør foretages en grundig evaluering af forsøget. Der er ganske givet opsamlet noget fornuftig og anvendelig viden, som måske kan bruges i fremtiden. Vi er

derfor også glade for, at sådan en evaluering allerede er planlagt. Kulturministeren har også tilkendegivet, at resultaterne af evalueringen vil indgå i fastlæggelsen af regeringens fremtidige idrætspolitik.

Begge elementer i det her beslutningsforslag er med andre ord allerede på plads, og jeg er enig i det, ministeren også fremførte, nemlig at det virker en lille smule overflødigt. Men jeg går selvfølgelig ud fra, at forslagsstillerne også har haft til hensigt at sætte fokus på Idrætspolitisk Idéprogram og intentionerne bag programmet. Og jeg kan forstå, at man i Socialdemokratiet ønsker, at ordningen skal fortsætte også efter forsøgsperioden.

Fra konservativ side kan vi hertil sige, at vi er ganske enige i, at der også i fremtiden skal findes en løsning, der dækker de idrætsprojekter, som i dag ikke har mulighed for at opnå støtte via idrætsorganisationerne eller via kommunerne.

Det er en vigtig idrætspolitisk udfordring at sikre rimelige rammer og faciliteter til de mange borgere, der dyrker idræt uden for foreningerne, og at udvikle idrætsformer og rammer, der kan motivere de mange borgere, der i dag ikke dyrker idræt, til regelmæssig motion, så vi dermed kan øge folkesundheden.

Det er regeringen, som vi har hørt det i dag, heldigvis også indstillet på, og vi har fuld tiltro til, at regeringen også på det her område vil finde en form, der opfylder målet. Men vi har også fuld forståelse for, at regeringen selvfølgelig ikke allerede nu vil lægge sig fast på en form, der hedder Idrætspolitisk Idéprogram.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Ole Sohn (SF):

Da jeg hørte Venstres ordførers begrundelse for at afvise forslaget, blev jeg større tilhænger af forslaget. Det hænger lidt sammen med, at jeg simpelt hen ikke forstår, hvorfor der skulle være en modvilje mod at have ekstra penge til at sikre, at man får lavet nogle nye idrætspolitiske initiativer også blandt grupper, som ikke er med i det organiserede idrætsliv.

Jeg synes, at det er et fornuftigt og godt forslag, der er fremsat, for det er med til også at sætte fokus på, at de frivillige idrætsorganisationer kan meget, gør meget og til enhver tid skal understøttes – det er jeg i øvrigt enig med Venstres ordfører i – men der er altså områder, hvor de ikke rækker, og hvor der også er behov for at

animere både de frivillige organisationer og kommunerne til at tage ekstraordinære initiativer over for grupper, som ikke er med i det organiserede idrætsliv, som er nogle af de grupper, der har ekstra behov.

Ud fra disse bevæggrunde kan vi støtte det af Socialdemokratiet fremsatte beslutningsforslag.

Kl. 17.30

Naser Khader (RV):

Der sker i øjeblikket en ændring i det danske idrætsbillede. Det er bl.a. dokumenteret af Socialforskningsinstituttet i 1998. Tendensen er, at en større del af den danske befolkning dyrker motion, men samtidig gør de det i stigende grad uden for de organiserede sportsforeninger. I 1998 dyrkede 51 pct. af den danske befolkning sport, men kun ca. 30 pct. gjorde det i en idrætsforening.

Dermed fastholdes et billede af foreningsdeltagelsen, som faktisk er stagneret gennem de sidste 10-15 år. Det tyder dels på, at halvdelen af den danske befolkning stadig ikke motionerer, og dem skulle vi gerne motivere, dels på, at der er en række mennesker, som foreningerne ikke får i tale, bl.a. de ældre og indvandrerne, men også familien som helhed. Hvor går familien hen for at dyrke sport sammen?

Efter Det Radikale Venstres mening skal en statslig idrætspolitik rette sig mod hele befolkningen, og det kræver, at vi fortsat skaber nye initiativer, der kan gå på tværs af og videreudvikle de gængse organisationer. Det var netop intentionen bag Idrætspolitisk Idéprogram, og det er i høj grad det, programmets midler er blevet brugt til.

Idrætspolitisk Idéprogram har bl.a. støttet projekter, der skaber samarbejde mellem boligforeninger, spejderorganisationer, idrætsklubber, forældreforeninger osv.; projekter, der har været i stand til at tiltrække grupper som flygtninge og indvandrere, ældre og handicappede. Ud fra et kultur- og sundhedspolitisk synspunkt finder jeg det ganske relevant.

Samtidig kan idrætten være med til at løse en række sociale problemer, men det er foreningerne ikke nødvendigvis gearret til. Vi må give dem nogle redskaber. Staten svigter foreningerne ved at forvente, at de skal tage sig af de problemer. Selv om foreningerne gerne vil eksperimentere f.eks. med at motivere utilpassede unge, er det de færreste, der har den fornødne risikovillige kapital til at gøre det.

Idrætspolitisk Idéprogram's opgave har ikke været og skal ikke være at overtage kommunernes opgaver i forhold til idrætten. Meningen har været at finde nye veje og rejse nogle fyrtårne, der senere kan overtages af kommunerne og de organiserede foreninger. Jeg har meget svært ved at se, hvordan kulturministeren kan argumentere for, at den slags projekter ikke kan have en langsigtet forankring.

At nedlægge Idrætspolitisk Idéprogram falder selvfølgelig glimrende i tråd med kulturministerens øvrige initiativer på kulturområdet, nemlig at beskære de projekter, der søger at støtte nye eksperimenterende projekter.

Det Radikale Venstre støtter ganske afgjort dette forslag, men det undrer os, at Socialdemokratiet kun har til hensigt at bevare Idrætspolitisk Idéprogram til og med år 2002, dvs. tilføre dem de manglende 15 mio. kr. i år. Jeg ser hellere, at puljen på de årlige 20 mio. kr. videreføres i endnu en 3-årig periode.

Hvad evalueringen angår, er der allerede taget initiativ til en både ekstern og intern evaluering, og den må vi afvente og se, når den kommer til efteråret. I det lys er det selvfølgelig også beklageligt, at kulturministeren vælger at nedlægge Idrætspolitisk Idéprogram, før den pågældende evaluering ligger på bordet. Det vidner om et ideologisk korstog, der ikke tager udgangspunkt i virkelighedens verden, nemlig at idrætsbilledet ændrer sig, og at vi med Idrætspolitisk Idéprogram faktisk har været i stand til at imødekomme denne forandring.

På den baggrund vil Det Radikale Venstre støtte forslaget.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Den radikale ordførers indlæg kan ikke undre, idet det vel er en radikal mærkesag, og det er jo bestemt en radikal minister, der har stået bag den her statslige idrætspulje.

Jeg vil gerne spørge hr. Naser Khader: Er der foregået noget i nogen af de her forsøg, som ikke kunne foregå i foreningsregi?

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

De initiativer og projekter, der blev støttet, som har skabt samarbejde mellem boligforeninger, spejderorganisationer, idrætsklubber, forældreforeninger, og også projekter i forhold til flygtninge, indvandrere, ældre og handicappede,

mener jeg ikke ville være blevet støttet, hvis ikke Idrætspolitisk Idéprogram havde været til stede.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Mit spørgsmål gik altså på, om det, der er foregået i de projekter, kunne have foregået i foreningsregi, om der er eksempler på, at noget af det ikke kunne have foregået i den skov af foreninger, vi har i Danmark.

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Jamen det optimale ville også være, at foreningerne tager sig af de opgaver, men det har de bare ikke gjort. Hvis nu foreningerne selv tager initiativer til at løse eller i hvert fald være med til at starte eller igangsætte sådanne projekter, havde der ikke været grund til at oprette Idrætspolitisk Idéprogram, men det gør foreningerne ikke, for de føler ikke, at det er deres opgave.

Sidste år var der en diskussion om, hvorvidt man skulle lade de to konsulenter, der er på indvandrerområdet i Dansk Idrætsforbund, fortsætte eller ej. Man valgte at lade dem fortsætte, men man var lige ved at fyre dem. Så det er ikke noget, de selv tager initiativ til.

Formanden:

Så har fru Jytte Andersen bedt om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Den korte bemærkning skal alene være, at jeg gerne vil oplyse hr. Naser Khader om, at Enhedslistens hr. Søren Søndergaard deler den argumentation for at støtte forslaget, som hr. Naser Khader har givet udtryk for. Så Enhedslistens hr. Søren Søndergaard støtter altså det socialdemokratiske forslag.

Nu skal det jo munde ud i et spørgsmål, og det har hr. Naser Khader vel ikke noget imod ...

Formanden:

Det er vist det, man kalder en kort bemærkning af særlig karakter.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører, fru Bodil Kornbek, ikke kan være til stede, og da jeg ikke er blevet udstyret med en ordførertale, må jeg jo forsøge mig.

Jeg må sige, at uanset hvor god den idé her har været, så stemte Kristeligt Folkeparti ikke for vedtagelsen i sin tid, men vi er egentlig positive over for de aktiviteter, der er udført her. Vi er i hvert fald meget positive over for, at der er mægtigt behov for at få flere i gang med idræt, for idræt er vigtig i et samfund, hvor vi har afskaffet den naturlige form for motion, nemlig legemligt fysisk arbejde.

Men jeg må nok sige, at det måske er min opfattelse, at hvis den her indsats var vigtig og de 20 mio. kr. her er vigtige for at få lavet en indsats, få lavet propaganda, få noget sat i gang osv., kunne man godt have fundet de 20 mio. kr. blandt nogle af de mange millioner af kroner, der gives til eliteidræt.

Det er nemlig ikke min opfattelse, at eliteidrætten fremmer bredden, hvilket jo ellers langt hen ad vejen igennem tiderne har været argumentationen for eliteidrætten. Jeg har den opfattelse, at eliteidrætten mest fremmer den der motion, der sådan sker med højre hånd, når man betjener knappen til fjernsynet, og det er jo ikke en særlig sund form for idræt. Så jeg tror faktisk, at der er behov for initiativer som dem, der ligger her, men også, at der er behov for en bred propaganda for, hvor usundt det er ikke at dyrke idræt.

Da vi ikke har stemt for forslaget oprindeligt, og da vi ikke i vores ændringsforslag til finanslovforslaget 2002 har taget højde for den udgift her, så tror jeg nok, at vores holdning bliver, at vi ikke kan støtte det, og at vi heller ikke kan stemme imod det. Det betyder altså, at vi bruger den gule knap, hvis det bliver aktuelt.

Kl. 17.40

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peder Sass.

Peder Sass (S):

Idrætspolitisk Idéprogram er ikke et modstykke til den etablerede idrætsverden. Det er en medspiller i udviklingen af dansk idrætskultur.

Idrætspolitisk Idéprogram så dagens lys i 1999 og skulle løbe til udgangen af indeværende år, og der var i alt afsat 75 mio. kr. til formålet. Alt var altså på plads fra den tidligere regering, både når det gælder, hvor lang tid denne gruppe skulle eksistere, og når det gælder de økonomiske rammer. Endvidere var det aftalt, at der løbende skulle ske en uvildig evaluering af de igangsatte projekter og af hele projektet. Nu kan

jeg forstå på kulturministerens mange udtalelser, at forsøgsperioden vil blive stoppet trekvart år før dens udløb.

Idrætspolitisk Idéprogram er en succes, der har støttet mange initiativer, som fremmer skolebørns fysiske udfoldelsesmuligheder, og der er givet bevillinger til projekter med idræt for skolebørn i timerne lige efter skoletid. Disse sidste initiativer må jo både undervisningsministeren og kulturministeren være stolte af og bakke op. De har i hvert fald ved tidligere lejligheder givet udtryk for, at de havde tanker om at ville lave særlige initiativer på disse områder.

Vi har kunnet læse om projekter, der handler om friluftsliv for foreningsløse unge, projekter, som henvender sig til unge, der ikke tiltrækkes af de etablerede foreningstilbud, hvor man brugte naturens mange muligheder for fysisk aktivitet, projekter, som senere kunne videreføres i foreningsregi. Der har været givet støtte til en række forsøgsprojekter med idræt for flygtninge og indvandrere og idrætssvage grupper.

Kulturministerens beslutning om at slutte før tiden får også karaktergivning – når vi nu taler om dét i disse tider – og i DGI's blad, Ungdom og Idræt, skriver de, at det er godt for de såkaldte normale, ressourcestærke danskere, men skidt for de skæve eksistenser.

Det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, at idrætsorganisationerne har været særdeles tilbageholdende med at gå ind i dette arbejde på en forpligtende måde. Men jeg kan da glæde mig over, at der nu, hvor forsøgsperioden er gået ind i sit tredje år, er kommet nogle andre positive udsagn, og her vil jeg gerne citere et af de tre store idrætsforbunds nye formand, Peder Bisgaard, Dansk Firma-idrætsforbund, som for nylig skrev: Jeg må indrømme, at jeg har fået et noget mere positivt syn på programets idégrundlag.

Socialdemokratiet ønsker forsøgsperioden videreført til udgangen af indeværende år med et evalueringsarbejde, der sikrer, at alle dele af idrætsverdenen får muligheder for at anvende de indhøstede erfaringer fra disse projekter.

Nu vil ministeren selvfølgelig påstå, at der under alle omstændigheder vil foregå et evalueringsarbejde, og at evalueringerne vil kunne anvendes. Men jeg vil nok sige, at det bliver et amputeret projekt, når det lige pludselig stoppes, og dermed må jeg også mene, at afrapporteringen bliver lidt amputeret. Vi ser gerne, at resultaterne af evalueringen bliver brugt til at se på

hele det frivillige foreningsarbejde og dets vilkår i Danmark.

Ministeren har luftet nye tiltag på foreningsområdet, der tilsyneladende alene skal gælde inden for idrætsverdenen. I Socialdemokratiet deltager vi gerne i drøftelser om bedre vilkår for foreningslivet, men vi deltager ikke i hovsaløsninger. Vi anser det sociale samvær, der foregår i foreningerne, for værdifuldt for demokratiopdragelsen og som en vigtig modvægt til den stadig større individualisering, der foregår ude i samfundet.

Idrætten har også en vigtig opgave, når det handler om, at børn og unge får rørt sig og ikke bliver overvægtige. Vi ser gerne, at sundhedsmotivet kommer til at spille en mere betydende rolle i den idrætsdebat, som vi skal føre her i Folketinget og andre steder. Jeg ser gerne, at det sker i et samspil mellem forældre, skole, lokalsamfundet, så børn og unge får indsigt i de muligheder, der er for idrætstilbud ude i lokalsamfundet.

Så vil jeg gerne kommentere enkelte af de ordførertaler, der har været:

Specielt vil jeg over for hr. Leif Mikkelsen, som taler meget imod statslig idrætspolitik, gøre opmærksom på, at i de projekter, der har været kørt, har både DGI, DIF og Dansk Firma-idrætsforbund, de tre største idrætsforbund, været stærkt involveret i arbejdet i den projektgruppe, der står bag ved disse projekter, og der har udviklet sig en positivitet bag de gode ideer, som man her har arbejdet med.

Kl. 17.45

Man får altså et indtryk af, når man hører den ordførertale, at det glemmes, at idrætten har vist modvilje med at turde risikere at bruge bevillinger af de tildelte ressourcer, de har fået, til egentlig at udvikle.

Jeg medgiver, at der i idrætsorganisationerne har været afsat puljer til forsøgsarbejde og udviklingsarbejde. Det skal medgives, og den ros skal de også have. Men der har også været stor uvilje til at gå ud og afprøve helt nye veje, som IPIP har taget fat om. Så jeg konstaterer desværre, at der her ikke er en særlig positiv vilje.

Til Louise Frevert fra Dansk Folkeparti må jeg sige, at det er en misforståelse, at der her er tale om en ekstrabevilling. Der er altså tale om en reduktion på 15 mio. kr., som vi mener fortsat burde kunne anvendes til projekter og videreførelse af projekter.

Men jeg oplevede, at der var en positiv tilkendegivelse af, at der var en række områder, dans

og andre ting, som er vigtige, og jeg håber, at der kan blive mulighed for, og vi er villige til Socialdemokratiet at indlede en dialog om det, at vi kan videreføre nogle af de tanker, som jeg her hørte, der blev givet udtryk for.

Til Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Carina Christensen: Ja, der må jeg sige, at det var, som det kunne forventes, når man har en minister, der er ansvarlig for det pågældende område. Men der var alligevel nogle positive bemærkninger om, at der bør findes nogle løsninger i fremtiden, og hvis jeg skal forstå det ret, så var der en forskel mellem, hvad Venstre giver udtryk for, og hvad De Konservatives ordfører giver udtryk for. Det er positive tegn, så det kan være, at der måske også kan indledes en positiv dialog med De Konservative om at finde en model for at kunne videreudvikle disse her ting.

Hr. Ole Sohns positive bemærkninger vil jeg godt kvittere for. Og ligeledes hr. Naser Khaders positive bemærkninger. Selvfølgelig kan man spørge, hvorfor vi ikke skulle fortsætte en ny 3-årig periode, men den mulighed får vi, når vi starter op i næste folketingsamling, hvor vi kan prøve, om vi kan skaffe et flertal i Folketinget for, at vi kan videreføre disse tanker, som har været en succes.

Hr. Ole M. Nielsen talte for og imod, men hr. Ole M. Nielsen har læst de rapporter, der har været, og jeg kan forstå, at de rapporter, der er kommet frem til offentligheden, også har påvirket Kristeligt Folkeparti til at sige, at der er områder, der her bør videreføres i en eller anden form.

Så for at vende tilbage til selve det Idrætspolitiske Idéprogram: Det er sørgeligt, at kulturministeren ikke har gjort sig nogen som helst tanker om, hvad der kan gøres for, at vi løbende kan sikre, at der sker en forskning og en videreudvikling af dansk idrætspolitik, før man nedlægger det Idrætspolitiske Idéprogram.

I Socialdemokratiet ønsker vi, at dansk idræt på både elite- og breddeplan har optimale vilkår. I denne sammenhæng var idéprogrammet med til at sikre, at Danmark fortsat var blandt de førende, når vi taler om at udvikle idrætspolitik i Danmark. Nu bomber vi et godt initiativ langt tilbage uden at have gjort os nogen tanker om, hvad vi sætter i stedet for. Jeg må konstatere, at ministeren med den beslutning om at tage de 15 mio. kr. har scoret et selvmål.

Der er altså tale om, at der er skåret 15 mio. kr., og så er der, hvis jeg skal være lidt positiv over for ministeren, som jeg jo kender fra de me-

nige pladser, det positive at sige, at der bliver 7 mio. kr., som kan bruges til de idrætssvage grupper. Men det bliver hovsæløsninger, og det bliver ministeren, der tilsyneladende alene kommer til at beslutte, hvordan disse 7 mio. kr. skal anvendes. Jeg så gerne, at disse erfaringer deltes med mennesker, som arbejder med området til daglig.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Den socialdemokratiske ordfører konstaterer, at idrættens organisationer også var involveret i de her programmer. Ja, nu har vi da en god tradition for, at frivillige, demokratiske organisationer ikke modarbejder staten, og når den etablerer et sådant program, så spiller man selvfølgelig med. Men jeg går ud fra, at hr. Peder Sass har noteret sig den grundlæggende holdning i de her organisationer, hvad det her har kunnet nytte.

Kl. 17.50

Jeg går ud fra, at vi dog burde kunne enes om, at statens opgave alene er at støtte og stimulere og ikke at styre, og derfor er mit spørgsmål til hr. Peder Sass: Mener hr. Peder Sass ikke, at den skov af foreningsarbejde, vi har i Danmark, fyldt med frivillige ledere, kan løfte den opgave, sådan at et statsligt idéprogram er inderligt overflødigt?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Nej, her går forskellen. Forskellen går altså på, at det trecifrede millionbeløb, som staten giver i tilskud til de idrætslige organisationer som ramme for, at de kan udvikle og give tilbud til borgerne, ikke er godt nok. Vi giver det i tillid til, at man laver et stykke fornuftigt arbejde.

Men der er brug for en dialog, fordi foreninger er jo også stive i visse af deres systemer. Derfor har man jo også selv i idrætsorganisationerne besluttet sig for og har gjort det igennem mange år at lave netop puljer, fordi man også erkender, at det er nødvendigt, at man sætter risikopenge af, så der kan udvikles projekter, kan afprøves forsøg for at udvikle sig.

Her har staten også et ansvar for at være med til at stimulere de store idrætslige organisationer til at være med til at udvikle på nogle områder, hvor man måske ikke helt har denne progressive holdning til at ville investere på samme måde, som staten vil.

Så jeg mener, for at svare kort, at der er brug for en dialog, hvor statslige myndigheder og de ansvarlige idrætslige organisationer i fællesskab tager fat på at udvikle.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 171: Forslag til lov om ændring af konkurrence-loven. (Offentligretlige konkurrencebegrænsninger, bøder m.v.).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 20/3 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Rikke Hvilshøj (V):

Til trods for at det ikke er længe siden, konkurrenceloven var til revision, har der været anledning til endnu en gang at foretage nogle ændringer. I Venstre håber vi, at vi med dette lovforslag kan skabe ro om konkurrenceloven i en længere periode, da det ikke er holdbart i længden alt for ofte at ændre på en af grundpillerne i dansk erhvervslovgivning.

Der er flere elementer i lovforslaget, som vi har til behandling her i dag. Det største og måske mest mærkbare er den markante hævnning af bødeniveauet for især de grove overtrædelser af konkurrenceloven. Med dette lovforslag sender vi et politisk signal om, at de meget alvorlige overtrædelser af konkurrenceloven, som typisk er kartelsager, skal straffes med langt højere bøder end det, vi ser i dag. Hvor vi i dag ser maksimumsbøder på 3 mio. kr., medfører vedtagelsen

af dette lovforslag, at bøderne for de meget alvorlige sager starter ved 15 mio. kr. Det bringer os i bedre overensstemmelse med de øvrige EU-lande.

Venstre støtter forslaget. Vi vil sende et klart signal om, at vi ikke vil acceptere overtrædelser af konkurrenceloven til skade for forbrugerne.

Konkurrence er en vigtig forudsætning for økonomisk vækst, og det er vigtigt for at sikre forbrugerne de billigste priser. Konkurrenceloven tillader dog i særlige tilfælde offentlige konkurrencebegrænsninger, hvis det er en direkte eller nødvendig følge af anden lovgivning. Det er således tit amter og kommuner, hvis tiltag kan dækkes af denne bestemmelse.

I dag er det også sådan, at det er amtet eller kommunen selv, der skal vurdere, om f.eks. det kommunale selskab, de laver, kan rummes inden for bestemmelsen om konkurrencebegrænsninger, og det er ikke hensigtsmæssigt. Derfor flyttes denne vurdering til ressortministeren og i nogle tilfælde i samarbejde med økonomi- og erhvervsministeren, dels for at få adskilt den myndighed, der laver det konkurrencebegrænsende selskab, og dem, der skal vurdere, om det så også er lovligt, dels for at sikre en ensartet vurdering landet over.

Venstre støtter denne ændring, der er med til at øge fokus på konkurrencebegrænsninger i den offentlige sektor med henblik på at fremme muligheden for, at virksomheder kan få lettere og lige adgang til markeder og dermed øge konkurrencen.

Samtidig præciseres det, at Konkurrencerådet også i relation til offentlige støtteordninger gennem en begrundet udtalelse vil kunne pege på mulige skadevirkninger for konkurrencen, eller hvis de mener, at det er til hinder for en effektiv samfundsmæssig ressourceanvendelse.

Kl. 17.55

Lovforslaget rummer også nogle muligheder for Konkurrencestyrelsen i dens adgang til at fremskaffe det nødvendige materiale i forbindelse med kontrolbesøg. Venstre kan støtte disse ændringer, da vi finder, at der er den rigtige balance mellem at sikre Konkurrencestyrelsen ordentlige redskaber til at kontrollere, at konkurrenceloven overholdes, og at der er en tilstrækkelig retssikkerhed for dem, der udsættes for kontrollen, og dem, der i øvrigt kan blive involveret i en kontrolundersøgelse.

Loven bliver således udvidet, så det er muligt at foretage ransagning hos f.eks. databehandle-